

06

Dooi

Het waait en regent.

De strakke wind doet Miezamplie rillen op haar bezem.

Alois zit er te lezen in zijn rommelhok.

‘Dag lettervreter,’ lacht Miezamplie.

‘Dag heksemie,’ schertst Alois. ‘Kranig dat je door dit weer vliegt.’

‘Ik heb je veel te vertellen.’

Alois schatert wanneer hij het verhaal van heks Deeprie hoort.

‘Ik vind het allesbehalve leuk. Deeprie heeft het beeld helemaal verknoeid,’ moppert Miezamplie.

‘Hoe gaat het met Uil? Ik las dat de dieren last krijgen met de opwarming van de aarde.’

‘De opwarming van de aarde? Je bedoelt de dooi. Uil is tevreden dat het warmer wordt en dat de sneeuw verdwijnt.’

Alois probeert uit te leggen wat de opwarming van de aarde betekent.

‘De mens helpt de aarde om zeep.’

‘De smeltende sneeuw wast de aarde zonder zeep. Je mag niet alles geloven wat je leest,’ giechelt Miezamplie.

‘Ik bedoel dat de mens de aarde kapot maakt.’

Miezamplie fronst.

‘Alois, de aarde is een ontzettend grote bol. Zo groot dat we niet eens merken dat ze rond is. Die krijgt een mens toch niet kapot? Heksen zouden het misschien kunnen met een toverspreuk, maar zo dom zijn we heus niet.’

‘Zou er een toverspreuk bestaan om de aarde te redden?’

Miezamplie voelt aan Alois’ voorhoofd.

‘Ben je ziek?’

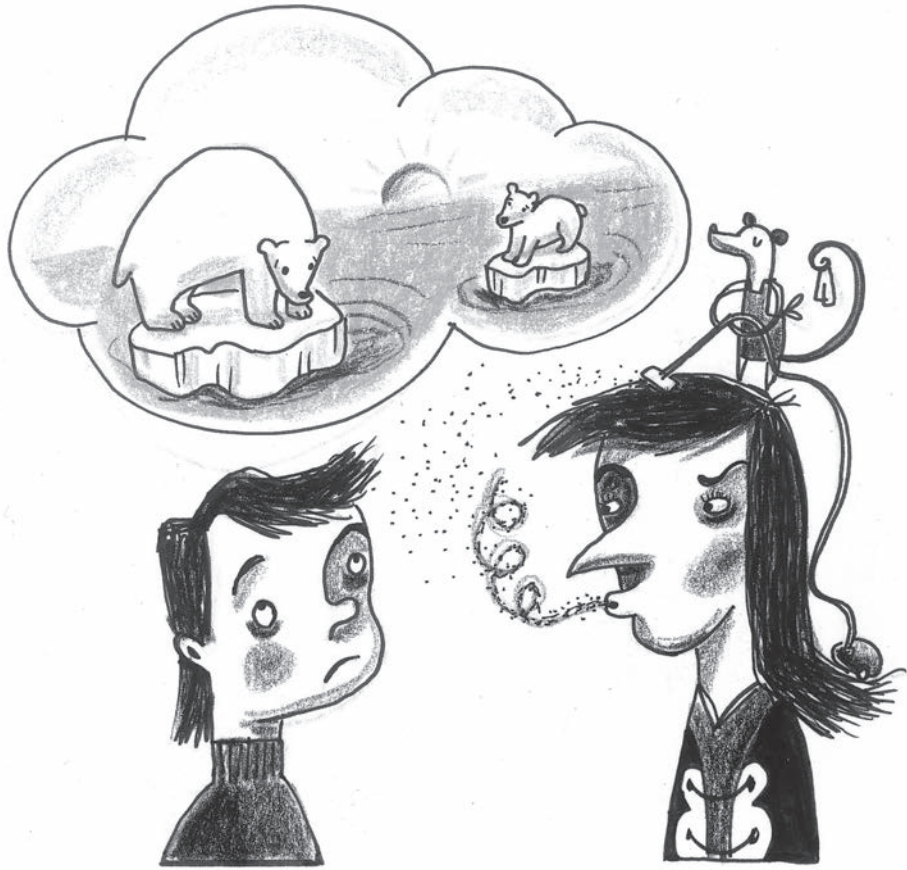
‘Het moet toch te stoppen zijn,’ zucht Alois.

‘Heksepietse, waar heb je het over?’

‘Het ijs op de polen smelt weg. Straks verdwijnen de ijsberen. De vogels en de vissen gedragen zich anders. De bomen worden ziek en sommige planten verdwijnen. En wij ademen voortdurend fijn stof in.’

‘Ben je bang voor stof?’ vraagt Miezamplie.

‘Het wordt hoog tijd dat iedereen bang wordt! Maar niemand doet iets,’ zegt Alois.

Miezamplie legt troostend een arm om hem heen.
'Je hoeft nergens bang voor te zijn, Alois. Na vriesweer en sneeuw komt altijd weer de dooi en daarna maakt de lente alles fris en nieuw.'

'Je begrijpt het niet,' zucht Alois. 'Het is een groot probleem, maar geen koning of president die er iets aan doet. Ze schuiven het allemaal op de lange baan.'
'Zal ik samen met jou die baan zoeken?' vraagt Miezamplie.
'Ik bedoel dat de mensen het probleem voor zich uit schuiven. Ze zijn alleen maar uit op winst.'
'Is het een wedstrijd?' vraagt Miezamplie.
'Ze willen geld verdienen.'
Miezamplie wrijft nerveus over haar neus. Alois spreekt vandaag in raadsels.
'Heb je het boek gelezen dat ik je cadeau deed?' vraagt hij.
'Ik gaf het aan heks Teekla.'
'Wat vond ze ervan?' wil Alois weten.
'Ik zal haar een keertje meebrengen,' zegt de heks.

Op weg naar het heksenbos denkt Miezamplie na over wat Alois vertelde.
Mijn huis is stoffig, denkt ze. Daar moet ik wat aan doen. En dan vertel ik het ook aan Marjol en Teekla en zeker aan Deeprie, want in haar huis ligt ook altijd veel stof!

07

Teekla luistert

Miezamplie heeft schoongemaakt. Het hele huis blinkt. Ze ademt diep in, een keer door de neus, een keer door de mond. Alois heeft gelijk. Wat ademt het zalig als alles schoon is, denkt ze.

‘Dag Miezamplie, wat brengt jou hier zo laat op de avond?’

‘Heeft Uil ergens last van?’ vraagt Miezamplie.

‘Uil? Volgens mij niet,’ zegt Teekla.

‘Alle dieren hebben ergens last van,’ zegt Miezamplie zorgelijk. ‘Ik denk dat Alois in de war is. Hij is altijd zo slim en nu wist hij niet eens dat het warmer wordt, als het gaat dooien.’

‘Iedereen weet wat dooi is, behalve kleine kinderen.’

‘Alois is helemaal niet klein en toch moest ik alles uitleggen.’

‘Is het dat wat je me nu wilt vertellen?’

Miezamplie schudt het hoofd.

‘Ik kwam vertellen dat je het stof moet afnemen. Mijn huis is helemaal schoon nu en ...’

Heks Teekla is opeens op haar hoede. Ze gaat dreigend voor Miezamplie staan.

‘Moeten we je straffen?’

‘Heksepietse, ik kom je waarschuwen tegen stof en je wilt me straffen?’

‘Hoe weet Alois dat het in jouw huis stoffig is? Heb je hem meegebracht naar ons heksenbos? Je weet dat zoiets niet kan!’

Miezamplie veert recht.

‘Alois is zelfs niet in de buurt van mijn huis geweest!’

Teekla ijsbeert door de woonkamer.

‘Er is iets niet pluis, Miezamplie.’

‘Mijn huis is kraaknet! Er liggen geen pluizen meer.’

‘Waarom moet je altijd verboden dingen doen? Deeprie zal weer in haar sas zijn,’ foetert Teekla.

‘In haar sas?’

‘Dat wil zeggen dat Deeprie blij zal zijn omdat we je moeten straffen!’

Miezamplie ploft op de bank en zucht: ‘Wat hebben jullie toch? Alois vertelt onzin en jij doet ook al niet normaal.’

‘Wat vond Alois van je huisje?’

‘Hij heeft mijn huis nog nooit gezien!’

‘Hoe weet hij dan dat je stof moet afnemen?’

‘Alois zegt dat we stof inademen en dat we er ziek van worden. Hij vertelde dat de bomen ziek worden en dat de dieren er ook last van hebben. En dat allemaal omdat het dooit.’

‘Dat houdt geen steek, Miezamplie.’

‘Ga morgen mee naar Alois. Misschien is hij ziek en moet hij geholpen worden.’

Teekla schudt het hoofd.

‘Herhaal eens wat Alois precies zei.’

‘Hij zegt dat geen koning er iets aan wil doen, want dat zijn neus bloedt en dat hij wil winnen. Dat de mensen de aarde met zeep wassen en dat er een lange baan is. Hij vertelde dat de dieren ziek worden en dat er te veel stof is en dat ...’

Teekla knikt begrijpend.

Ze loopt naar de kast en haalt er een boek uit.

‘Bekijk dit eens,’ zegt ze.

‘Ik kreeg het van Alois, maar ik lees niet zo graag en daarom gaf ik het aan jou.’

Teekla zucht: *‘De aarde in verval.* Ik ga dit boek lezen.’

‘Krijg ik straf?’

‘Natuurlijk niet, Miezamplie. Het was een misverstand,’ glimlacht Teekla.

‘Met mijn verstand is niets mis. Ik weet waarom een koning niets tegen het stof doet.’

‘O ja?’

‘Koningen en presidenten laten hun knechten het werk doen.’

‘Als ik dit boek uit heb, word ik misschien iets wijzer,’ zegt Teekla.

‘Nog wijzer?’ vraagt Miezamplie vol ontzag.

08

Teekla wil er het fijne van weten

Het is bijna nacht als Teekla het boek dichtklapt. Misschien is professor Aardekluit geen doemdenker, denkt ze.

In bed ligt ze te piekeren. Ik moet iets doen. De mensen kunnen best wat hulp gebruiken. Bij die gedachte valt ze vredig in slaap.

De volgende ochtend is ze al vroeg uit de veren. Terwijl ze ontbijt, staart ze naar het boek op tafel.

Ik moet nagaan of alles wat professor Aardekluit schrijft, klopt. Ik heb geen tijd te verliezen. Ik wil het fijne weten van het gat in de ozonlaag en van de vervuilers, die de aarde om zeep helpen! Waar begin ik? Teekla staart voor zich uit.

Ik moet naar Uil, bedenkt ze dan.

Uil ligt nog te slapen.

De heks aait over zijn kop.

‘Kun je even naar me luisteren?’

‘Wat is er zo dringend?’ kreunt hij.

‘De aarde,’ zegt Teekla, terwijl ze op een tak gaat zitten.

‘Had je weer een nare droom?’ vraagt Uil.

‘Miezamplie kwam met een verhaal waar ik kop noch staart aan kreeg. Het heeft te maken met de opwarming van de aarde en helemaal niks met de dooi,’ legt Teekla uit.

‘Echt warm is het niet in mijn nest.’ Uil wrijft over zijn kop. Zelfs nu Teekla het boek van professor Aardekluit heeft gelezen, is het moeilijk om het probleem uit te leggen.

‘Mensen dragen geen zorg voor de aarde,’ zegt ze.

‘O dat! Dat weet iedere vogel en de bomen klagen ook,’ krast Uil.

‘De bomen?’

‘In dit bos valt het mee. Heksen zijn geen vervuilers. Maar in de stad is het heel anders.’

Teekla blijft liever weg uit de stad. Ze beleefde er avonturen waar ze liever niet aan terugdenkt.

‘Bedankt Uil,’ zegt ze en ze gaat op zoek naar de oudste boom van het bos.

‘*Lapromo*,’ zegt Teekla zodat Boom kan praten.

‘Dag Teekla,’ buigt Boom eerbiedig.

‘Ik weet dat je van de stilte houdt, maar ik moet je iets vragen.’

‘Wat dan?’

‘Heb je ergens last van? Heb je ergens pijn?’

Er klinkt een zware zucht en de takken van boom zwiepen heen en weer.

‘Veel bomen worden gekapt en de bomen die overblijven, moeten te hard werken. Daar worden ze ziek van.’

‘Welk werk doen jullie dan?’

‘We zorgen ervoor dat jullie schone lucht kunnen inademen.’

‘Hoezo?’ vraagt Teekla.

‘Mensen ademen schone lucht in en ademen vuile lucht uit. Auto’s, vliegtuigen en boten stoten gassen uit. Wij

nemen de vervuilde lucht op en geven schone lucht terug. Dat is ons werk.’

‘Dat is knap.’ Teekla is vol bewondering.

‘Maar we kunnen het niet meer aan,’ kreunt en kraakt Boom.

‘Hoe komt dat?’

‘Er zijn zoveel vervuilers ... Mensen, auto’s, fabrieken, vliegtuigen, boten, pesticides, drijfgas en ga zo maar door. Al die vervuiling maakt dat de aarde opwarmt.’

‘Kan ik iets doen?’ zucht Teekla.

‘Als jij er iets aan kon doen, had ik mijn wortels al lang gevraagd om me tot bij jou te brengen. Alleen de mensen kunnen iets doen.’

Teekla voelt zich ellendig. Het is de eerste keer in haar leven dat ze niet weet wat gedaan. Ze omarmt Boom en zucht: ‘Ik zal mijn krachten gebruiken om de aarde te redden.’